

Luxenburgin lempeät lehmät

Viitisenkymmentä vuotta sitten Euroopan sydämessä vallitsivat viileät viimat. Sodat oli sodittu ja rauhakin tehty, mutta ihmisten mieliä kaiversi. Tuskin löytyi ketään, joka olisi ollut tyytyväinen vallitsevaan tilanteeseen. Milloin syttyisi uusi sota? Koska Ranska ja Saksa taas kävisivät toistensa kimppuun?

Euroopasta löytyi kuitenkin kaksi valistunutta valtiasta, jotka kykenivät siirtämään sivuun kaunansa ja miettimän tulevaisuutta. Miten estettäisiin vihollisuudet nimenomaan Saksan ja Ranskan välillä?

Nämä miehet olivat Ranskan pääministeri Robert Schuman ja Saksan liittokansleri Konrad Adenauer. Ja juuri tässä järjestyksessä. Schumanin suunnitelman mukaan Euroopan maat piti sitoa henkisesti ja taloudellisesti niin tiukasti toisiinsa, ettei minkäänlainen sotiminen voisi enää tulla kyseeseen. Perustettiin Montanunion eli Euroopan hiili- ja teräsyhteisö. Siitä tuli EU:n siemen joka iti, kasvoi ja vahvistui. Byrokratiankin kustannuksella. Miten osuvasti Jörn Donner sattuikin sanomaan: ”Mikä tahansa EU:n byrokratia tulee halvemmaksi kuin sota.”

Pieni Luxemburgin suuruhtinaskunta haluaa omia kunnian Euroopan yhteistyön alkuunsaattamisessa. Ja se on vähän oikeassakin. Niin keskeinen on tämän pienen maan osa ollut. Ehkäpä suurten maiden johtajien oli helppo tulla kasvojaan menettämättä neuvottelemaan pikku paikkaan, koska kokousta ei kuitenkaan saanut kotiin.

Luxemburg on vauras. Ihmiset kulkevat vakaasti päät pystyssä. Kehtaa olla luxemburgilainen. Työttömyyttä ei käytännössä esiinny. Reilusti yli puolet ihmisistä puhuu oman letzeburginsa lisäksi ranskaa, saksaa ja englantia. Mikään muu kansa ei kykene ylpeilemään sellaisella kielitaidolla. Tosin etenkin pääkaupungissa melkein pä väheksytään omaa kieltä.

Pääkaupungin reunustoilla kohoaa toinen toistaan hienompia pytinkejä. Omansa ovat saaneet niin Schuman, Adenauer kuin Monnet'kin. Koko ajan rakennetaan lisää. Monet EU:n virastot löytyvät Luxemburgista. Ja sinne se elintarvikevirastokin jäänee Suomen niskoittelusta huolimatta.

Luxemburgissa on myös helppo esiintyä suomalaisena. Ei koe sellaista suuren maan ihmisten ylimieltä. Tuntuu jopa, että heiltä ei oikein löydy kansallisia sankareitakaan, joilla ylpeillä. Ja käyttörahatkin, siis setelit ja kolikot, lainataan Belgiasta.

Oikeastaan ainoa Luxemburgissa ärsyttävä seikka on sen maine rahanpesumaana. Maassa lymyää myös suomalaista pankkitukirahaa. Jos sattuisi kertymään enemmän hämäräluontoista kahisevaa, voisi huoletta muuttaa maahan, perustaa vaikkapa rahanpesuravintolan ja lekotella rauhassa. EU pyrkii tarmokkaasti yhtenäistämään raportointi- ja verotuslakejaan, mutta tässä Euroopan sydänmaassa asiat ovat edenneet verkkaisimmin.

Nyt Luxemburgin pääkaupunki on ottanut humoristisesti kaiken irti Eurooppaa vaivanneista nautataudeista. Kokonaista 103 huvittavaa lasikuitulehmää on vallannut kaupungin aukiot, kadut ja kulmat huhtikuusta syyskuuhun. On makaava, nukkuvaa, märehtivää, seisovaa, keinuva ja eri tavoin puettua ja varustettua elukkaa. Taiteilijat ovat maalanneet lehmät mielikuviuksellisin mallein. Vaikka mieli olisi kuinka apea, ikävät asiat unohtuvat näitä Mielikkejä katsellessa.

Siis menkääpä katsomaan lehmän mallia.

pajen